

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník VIII

číslo 7

Září 2003

Trmické poutní třídění

Trmice u Ústí nad Labem – svou bývalou farnost – navštívil při příležitosti oslav svátku Narození Panny Marie otec arcibiskup Karel Otčenášek. Posvětil nově opravenou kapli a svou přítomností potěšil poutníky zblízka i zdaleka..

Více na straně 7

Foto Jan Rosenauer

Z OBSAHU

Plenární sněm

STRANA 3

Dvanáct hvězd

STRANA 4

Třeštickí animátoři

STRANA 6

Deset let Domova pokojného stáří v Libošovicích

STRANA 7

Chánovský sen Františka Lízny

STRANA 9

Rok po povodních

STRANA 10

Pozor na podvodníka

STRANA 11

Trmické poutní třídění

STRANA 15

Rut – konvertující cizinka

STRANA 16

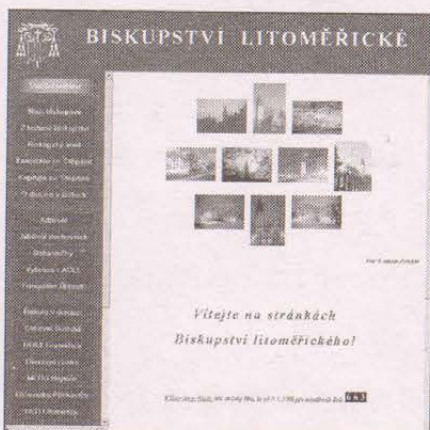
Nové webové stránky Biskupství litoměřického

Někteří z vás již jistě zaregistrovali, že od 9. 6. 2003 jsou na adrese www.biskupstvi-ltm.cz v provozu nové webové stránky Biskupství litoměřického. Zatím jsou ještě stále v procesu tvorby, ale již nyní na nich naleznete například:

- adresář duchovních a farností litoměřické diecéze
- kontaktní údaje na jednotlivá oddělení biskupství
- informace o litoměřických biskupech
- seznam kanovníků Katedrální kapituly v Litoměřicích
- statistické údaje o diecézi
- kontaktní údaje na diecézní centra
- seznam řeholních společenství působících na území diecéze
- církevní školy v diecézi
- formuláře pro žádosti o dispense, sanace, konvalidace, kanonické mise, ...
- fotogalerii z loňských povodní
- výběr článků z ACEL ...

ale nač mnoho slov – navštivte je a uvidíte sami.

Abyste však tyto stránky plnily svůj účel, měly by být stále aktuální. A k tomu bude zapotřebí také vaši spolupráce. Ještě stále není hotova stránka s odkazy na internetové stránky jiných církevních subjektů – tj. také jednotlivých farností naší diecéze – a stránka s informacemi o konání bohoslužeb je již také zastaralá. Opakovaně proto prosím, abyste na biskupství **oznamovali internetové adresy www stránek vašich farností, e-mailové adresy a v neposlední řadě také jakékoli změny v konání bohoslužeb** (naposledy byly tyto údaje aktualizovány počátkem roku 2002).

Také je možné uveřejnit **informace o akcích**, které ve farnostech probíhají – to zvláště v případech, že farnost nemá vlastní webové stránky. Předem děkuji.

A na závěr chci všem poděkovat za shovívavost, protože tyto stránky jsou v této oblasti mým úplně prvním počítačem a hlavně z toho důvodu budu vděčná za každou vaši radu, nápad, postřeh, ale i kritiku.

Informace o webových stránkách farností, e-mailových adresách, o konání bohoslužeb a různých farních akcích zasílejte, prosím, písemně buď na e-mailovou adresu **ordinariat@biskupstvi-ltm.cz** nebo na poštovní adresu:

Biskupství litoměřické – ordinariát, sl. Martina Malíková, Dómské náměstí 1, 412 88 Litoměřice. Děkuji.

Martina Malíková, admin. pracovnice ordinariátu

Internet a Zdislava

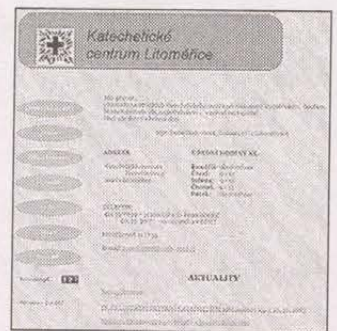
Není tomu tak dávno, co jsem Vás informoval o novinách na internetové Zdislavě. I tentokrát vám musím oznámit jednu novinku, tentokrát ovšem neradostnou. Anketa pro měsíc září s anketní otázkou: „Zaujaly Vás články na internetových stránkách Zdislavy, které jste četli?“ byla alespoň na nějakou dobu poslední. Některý ze zlomyslných návštěvníků našich stránek pravidelně znehodnocoval výsledky ankety svým mnohonásobným hlasováním, a ty jsou pak zkreslené. Výsledky srpnové ankety zde proto ani nebudu uvádět. V současné době není v mých silách udělat anketu tak, aby bylo mnohonásobné hlasování zcela znemožněno. Technické řešení tohoto problému je velice problémové, zvláště za situace, kdy se někdo úmyslně snaží výsledky ankety znehodnotit. Ostatně, komu zabráníte v tom, aby si sedl k jinému počítači a hlasoval znovu? Internet v současné době neumožňuje identifikovat návštěvníka podle jeho vzhledu ani podle OP...

Přejdeme k věcem veselejší. O prázdninách spustilo biskupství litoměřické konečně svoji vlastní internetovou prezentaci a opustilo tak pozici

poslední diecéze bez internetových stránek v Česku. To považuji za velký pokrok v používání internetu v naší diecézi. A hodnocení stránky? Nejlépe kvalitu webu posoudíte sami, pokud stránky na adrese www.biskupstvi-ltm.cz navštívíte. Vám kdo tuto možnost nemá, třeba nabídnou své hodnocení v některém z dalších čísel Zdislavy.

Dominik Fišer

Milé katechetky, katecheté, kněží a přátelé!

S radostí vám oznamuji, že Katechetické centrum v Litoměřicích má již také své webové stránky. Budete-li se chtít podívat, naleznete je na adrese:

www.biskupstvi-ltm.cz/kc

Zdislava – měsíčník litoměřické diecéze

Vydává Římskokatolická farnost Smržovka.

Adresa redakce: Římskokatolická farnost Tanvald, Wolkerova 378, 468 41 Tanvald. Telefon 603 324 397

e-mail: michal.podzimek@telecom.cz

Číslo účtu: 963293379/0800

Šéfredaktor: P. ICLic. Michal Podzimek

Sazba Jan Macek, © 2003 Corel Corp. a Jan Macek.

Jazyková úprava tohoto čísla: redakce. Tiskne: Jan Macek, Horní náměstí 12, Jablonec nad Nisou. Náklad 1500 výtisků.

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Příspěvek na úhradu nákladů na rok 2003: 125 Kč + poštovné Ročník VIII., číslo 7. Registrace: MK ČR 7397. ISSN 1211-3042 Datum vydání: 21. 9. 2003. Uzávěrka příštího čísla: 30. 9. 2003 Distribuci zajišťuje AMIS Praha, Na Nivách 18, 141 00 Praha 4 prostřednictvím České pošty, s. p.

Výročí duchovních naší diecéze

V říjnu 2003 slaví narozeniny

1. 10. František Segeta – 73 let
2. 10. František Mannes Šimák OP – 38 let
5. 10. Jacek Wszola – 30 let
7. 10. Jan Fexa – 59 let
9. 10. Bohuslav Bártek – 43 let
11. 10. Josef Šimon – 80 let
13. 10. Pavel Tichý SDB – 36 let
14. 10. Pavel Jančík – 58 let
15. 10. Jaroslav Borucki MS – 35 let
16. 10. Jaroslav Lízner – 48 let
17. 10. Tomáš Kuba – 46 let

V říjnu 2003 slaví výročí svěcení

1. 10. Jan Hrubý, trvalý jáhen – 9 let
7. 10. Vít Júza – 8 let
19. 10. Jiří Voleský – 12 let
21. 10. Pavel Tomáš Genrt OFM – 35 let
26. 10. Petr Kuba, trvalý jáhen – 7 let
27. 10. Jiří Čunát, trvalý jáhen – 1 rok
29. 10. Jan Horníček, trvalý jáhen – 9 let
29. 10. Jaroslav Borucki MS – 9 let

Statistika katecheze v litoměřické diecézi

po katechetické stránce ve školním roce 2002/2003
Stav k 17. 6. 2003; sestavila Mgr. Irena Duchoňová

DIECÉZE:

Počet farností – 437

KNĚŽÍ A JÁHNI

Počet kněží: 131

z nich vyučuje náboženství: 56

Počet jáhnů: 17

z nich vyučuje náboženství: 12

KATECHETÉ:

Počet katechetů – 92

VĚK:

nejstarší 82 let, nejmladší 22 let;

nejvíce katechetů bylo ve věku 25–38 let (45 osob)

Věkový průměr: 47,8 let

PRAXE:

Již dříve učilo 79 osob

nově v tomto školním roce začalo učit 13 osob

VZDĚLÁNÍ:

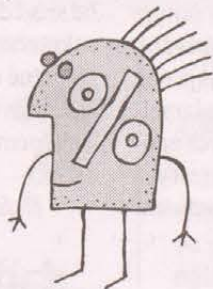
Teologická fakulta: 30 osob

Pedagogická fakulta a katechetický kurs: 16 osob

Jiná vysoká škola a katechetický kurs: 9 osob

Katechetický kurs: 24 osob

Bez teologického vzdělání: 12 osob

Plenární sněm katolické církve

V prázdninovém čísle, které jsme připravovali bezprostředně po ukončení Sněmu, jsme vám, milí čtenáři, přinesli jen jednu fotografii na titulní stránce. Nyní bych se rád vrátil k této nevšední události naší církevní oblasti v krátkém příspěvku.

Za naší diecézi se účastnilo sněmu celkem sedm osob. Někteřím právo účasti na sněmu zakládá samo církevní právo, především biskupům a jeho zástupcům – vikářům. Byl to tedy především otec

bisup Josef Koukl a jeho vikáři Msgr. K. Havelka, P. Miroslav Šimáček a P. Antonín Bratřovský. Další členové byli voleni z řad kandidátů. Takto se stali účastníky sněmu vedoucí diecézního centra mládeže Mgr. Daniela Nešporová, liberecká farnice Mgr. Dana Glaserová a šéfredaktor Zdislav P. Michal Podzimek z Tanvaldu.

Sněm je událostí setkání. Tak to v nejbližším čísle Katolického Týdenníku po sněmu zhodnotil pan kardinál Vlk, který byl předsedou. Setkání celé církve ve všech jeho složkách bylo i na tomto prvním setkání na Velehradu opravdu zážitkem. Jak v kuloárech kdosi řekl: „... Nikdy jsem ještě neměl možnost popovídat si s námi všemi dohromady...“

Církev od sněmu očekává jistě mnohem více než jenom setkání. Ano, i na to bylo pamatováno při tomto prvním setkání, a proto na pořadu dní sněmu nebylo jen referování o potřebách, ale i hlasování o tom, co se

dostane do materiálů k dalšímu jednání nebo ne.

Delegáti sněmu měli k dispozici již několik týdnů před zahájením zasedání pracovní text, ve kterém byla popsána situace církve u nás. Přípomínky a doplnění tohoto textu byly nosnou osou celého týdne na Velehradu. Takto doplněný a přepracovaný text bude vý-

chozím programem pro další zasedání sněmu.

Jen velký optimista mohl očekávat, že hned po tomto „rozjezdovém týdnu“ budou přijaty nějaké závazné závěry. Na to je ještě příliš brzy. Jeden z účastníků vtipně poznamenal poslední sněmovní večer – a já se k tomuto závěru také jako účastník připojuji: „Tak zahřívací kolo máme za sebou. Oťukali jsme se, vyzkoušeli si, že dialog může fungovat, poznali jsme se – a příště hurá do práce.“

Moje očekávání byla sice původně vyšší, jako u mnohých ostatních, ale nakonec jsem neodjížděl s pocitem, že to byl vyhozený čas, modlitby a peníze.

Nyní pracují analytické komise, které připravují další závěry. Těšme se společně na další pokračování. Kdy? Pravděpodobně to ví dnes jenom Duch svatý.

P. Michal Podzimek, foto Marie Zimmermannová

Dvanáct hvězd

Vzpomeň, nejdobrotivější panno Maria, že nikdy nebylo slýcháno, že bys někoho opustila, kdo se k tobě utíkal, o pomoc tě prosil, i o přimluvu. Naplněn takovou důvěrou se k Tobě utíkám, Matko, Panno panen! Přicházím k Tobě, jako ubohý hříšník stojím před Tebou a vzdychám. Matko Věčného Slova, nepohrdej mými slovy, ale milostivě je slyš – a vyslyš mě. Amen.

Vlajka s dvanácti hvězdami

Je to snad jedna z oněch »ironických schválností«, o nichž mluvil Hegel? Jistě je to zvláštní případ. Vždyť 10. července byl v Bruselu slavnostně presentován definitivní návrh evropské ústavy, v jejímž úvodu nesměla být zmínka o křesťanství, ani odkaz na pramen všeho bytí, na Boha.

Avšak táž ústava mluví o evropských symbolech a slavnostně zdůrazňuje: evropská vlajka je modrá s dvanácti hvězdami umístěnými v kruhu. Jak barvy, tak symboly, tak jejich kruhové rozložení pocházejí z mariánské úcty, jsou výslovným znamením pocty Neposkvrněné. Dodnes zpíváme v písni »Budiž věčně velebená«, jejímž autorem je P. František Žák SJ: »...dvanáct hvězd kol tvou hlavu, sluncem celás zářila. Tebe ctíme, milujeme srdcem celým, Maria«.

V roce 1949 byla zřízena ve Štrasburku »Evropská rada«, jež měla klást základy žádoucí federaci kontinentu. Rok nato, aby také ospravedlnila svou existenci nějakou iniciativou, Rada vyhlásila soutěž na společnou vlajku. Zúčastnil se jí také Arséne Heitz, který jako mnoho katolíků nosil na krku »záračnou medailku«. Ta se začala razit po viděních sv. Kateřiny Labouré v roce 1830 v Paříži. Tato řeholnice říkala, že dostala od Madony pověření, aby dala

razit a šřit medailku, na níž by bylo jasné vidět dvanáct hvězd z Apokalypsy a invokace: »Maria bez poskvrny hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme.« Medailka se rozšířila a zaznamenala bezpočet úchvatných obrátců a divů.

No dobrá, Arséne Heitz nebyl jen jedním z mnoha katolíků, který nosil u sebe medailku, k níž dalo podnět zjevení Madony, ale choval hlubokou úctu k Neposkvrněné. Udělal tedy návrh dvanácti bílých hvězd na modrém pozadí. K jeho velikému překvapení jeho návrh zvítězil, i když předsedou komise byl belgický žid, vedoucí tiskové kanceláře Rady Paul M. G. Lévy, který asi neznal původ symbolu, ale příznivě oceňoval barvy a průzračnou symboliku. Vždyť modrá a bílá (hvězdy na návrhu byly původně bílé, ne žluté jako dnes na praporu EU) byly barvy nově vzniklého státu Izrael.

Spojení dvou Zákonů

Z hlediska víry je šťastně symbolické toto spojení křesťanských a židovských odkazů: žena z Nazaretu je totiž »Sionská dcera« par excellence, je spojením mezi Starým a Novým zákonem, je to ta, v jejímž těle se uskutečňuje mesiášské očekávání. I počet hvězd, jak se zdá, úzce spojuje obě víry: dvanáct je Jakubových synů a izraelských kmenů a dvanáct je Ježíšových apoštolů, základů církve. Tedy žido-křesťanství, které vybuďovalo spojený Kontinent na jednom praporu.

Zůstává faktem, že po několika letech, když se uzavřela soutěž idejí, v r. 1955, byl Heitzův návrh oficiálně přijat jako prapor Nové Evropy. Mimo jiné na potvrzení biblické inspirace a mariánské symboliky dokázal malíř prosadit svou tezi, kterou Evropská rada přijala za svou. Namítalo se, že států je teprve šest, proč tedy dvanáct hvězd?

Nová vlajky neměla napodobovat americkou Old Glory, kde má každý stát jednu hvězdu. Arséne Heitz dokázal přesvědčit odpovědné představitele Rady, přestože neprozradil náboženský pramen své inspirace, aby nevyvolal hádky. Vyložil, že pro antickou moudrost počet dvanáct byl »symbolem plnosti«, a tedy se neměl zvyšovat, až přibude nových členů. Tak to také stanoví nová ústava. Počet hvězd, jak stojí v proroctví Apokalypsy, tvoří korunu kolem hlavy »ženy oděné sluncem«. Ten počet nebude nikdy změněn.

Závěrem jedna podrobnost, která může dát podnět k meditaci některým věřícím: slavnostní zasedání, během něhož byla vlajka přijata, se konalo v roce 1955; den nebyl nějak záměrně vybrán, ale ovlivněn politickými povinnostmi hlav států. Onen den byl však 8. prosinec, kdy církev slaví svátek Neposkvrněného Početí Panny Marie – pravdu víry, zobrazenou na záračné medailce, jíž se autor návrhu vlajky inspiroval. Náhoda. Jistě pro mnohé. Ale pro druhé snad diskretní, ale přesné znamení jiné »skutečnosti«, v níž má svůj význam, že nejméně tisíc let, až do rozkolu reformace, byla právě Panna Maria uctívána na celém kontinentě jako »Královna Evropy«.

P. Josef Koláček, SJ. Vysílalo Radio Vatikán 17. 8. 2003

Jak přišly Postoloprty ke svému jménu?

Přinášíme ještě jeden malý pohled do probíhajícího výročí 250 let posvěcení kostela v Postoloprtech. Otec K. Havelka sloužil 24. srpna spolu s místním panem děkanem Rudolfem Preym poutní mši svatou, které předcházela krátký koncert prof. Mesany a jeho synů z Prahy.

Obec Postoloprty měla již před 750 lety benediktýnský klášterní kostel rovněž zasvěcený Nanebevzetí Panny Marie, nazývaný Apostolorum Porta. Od tohoto názvu vznikla zkomolenina „Postoloprty“, která je

dnešním názvem celého města. Tento klášterní kostel byl zničen husity v roce 1420 a již nikdy nebyl obnoven. Přesto Postoloprty měly v pohusitské době ještě dva gotické kostely – sv. Františka a Nejsvětější Trojice. Současný děkanský kostel, který slavil výše uvedené výročí, postavil až kněz Josef Schwarzerberg přesně před 250 lety. Ještě jedna zajímavost na závěr: Otec Rudolf Prey je zde od roku 1740 nejdéle působícím knězem farnosti – plných 30 let.

Rudolf Prey, Postoloprty

Desáté výročí obnovení Biskupského gymnázia Bohosudov

První zářijovou sobotu si Biskupské gymnázium Bohosudov slavnostně připomnělo desáté výročí obnovení výuky a současně si účastníci připomínali Den církevních škol.

Osłavy byly zahájeny děkovnou mší svatou v bazilice minor Panny Marie Bolesné, kterou sloužil litoměřický biskup mons. Josef Koukl společně s kněžními a řeholníky z Teplicka. Následoval kulturní program ve školní kapli, kde vystoupili studenti Biskupského gymnázia Bohosudov, žáci Základní školy při tomto gymnáziu, děti církevní Základní školy z Jablonce n. N. a Biskupského gymnázia z Varnsdorfu. Zájemci si mohli prohlédnout prostory školy, učebny i Středisko mládeže a nově upravené zahrady, kde se odpoledne konalo posezení a debaty s improvizovanou hudbou.

Osłav se účastnili bývalí i současní studenti, učitelé gymnázia a hosté, mezi nimiž nechyběli

např. zástupce biskupské konference pro školství, biskupský vikář pro školství P. Bratšovský, zástupci města i státní správy a partnerské školy ze Zwickau.

Škola s tradicí

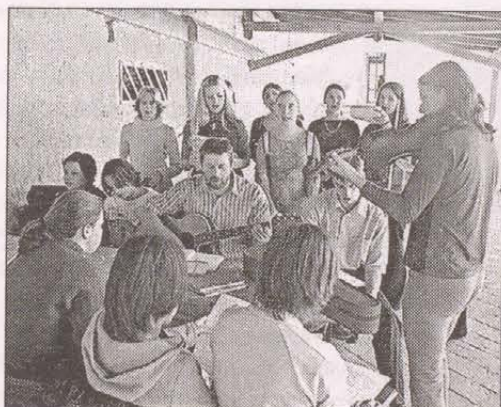
Církevní školství má v Bohosudově více než třistaletou tradici. Již v roce 1676 při klášteře vznikla latinská škola se čtyřmi třídami a její žáci byli současně zpěváky v kostele. Roku 1725 tu již naplno působilo jezuitské nižší gymnázium, ze kterého posléze vznikla jezuitská kolej a gymnázium. Velký rozmach zaznamenalo gymnázium zejména v období první republiky a výuka zde probíhala až do roku 1939, kdy budovy začaly sloužit německé válečné moci. Po osvobození sem bylo přestěhováno arcibiskupské gymnázium z Prahy a společná výuka započala 1. září 1947. Ale již v roce 1950 komunistické moc provedla likvidaci boho-

sudovského ústavu i koleje a areál byl přeměněn na internační tábor pro řeholníky. O tři roky později zde začala působit československá armáda a od roku 1968 sovětské jednotky. Jejich „užívání“ objektů poznamenalo značně areál a škody při jejím odchodu v roce 1991 se odhadují na 60 milionů korun.

Po odchodu sovětské posádky se celý areál vrátil do církevní správy a započala příprava obnovení výuky. Zahájení prvního školního roku po obnově školy proběhlo 1. září 1993 s výukou v šesti třídách s 156 žáky. Velkou zásluhu na obnovení Biskupského gymnázia Bohosudov má bývalý člen koleje, v té době duchovní správce v Bohosudově, P. Josef Cukr SJ, kterému prezident republiky za jeho zásluhy udělil Medaili za zásluhy I. stupně.

text a foto Jan Rosenauer

Letní šachový turnaj v Přepereřích

Orelská jednota Turnov uspořádala v sobotu 30. 8. 2003 již tradiční letní šachový turnaj. Ze 13 účastníků v 7 kolech první místo vybojoval se 6 body Petr Martin z Tisovky u Bělé u Turnova, následovali Zdeněk Farkaš ze Železného Brodu se šesti a Luboš Novák z Turnova s pěti body. V kategorii dětí pak zvítězil Jakub Vancil z Koberov, následován Jaroslavem a Jiřím Tichým ze Semil.

Vít Jůza

Mládež v České Lípě

Zdravím vás z České Lípy a chci vám napsat krátkou zprávu o mládeži, která chodí do naší baziliky Všechny svatých. Přikládám fotografie našich děvčat, která se aktivně účastní mše svaté.

V tomto měsíci začíná nový školní rok a s ním i výuka náboženství. Přejme si všichni, aby záčků a žáků této krásné nauky přibývalo. Jistě se pak předejde mnoha nežádoucím jevům, které jsou na naší mladé generaci (bez víry) vidět.

Jana Juhaňáková, Česká Lípa

Třešticí animátoři

Toto léto jsem měl společně s téměř pěti sty mladými lidmi možnost se účastnit celostátního setkání animátorů. Byl to pro mě a určitě i pro ostatní krásný zážitek, proto bych se o něj s vámi rád prostřednictvím Zdislavy podělil.

Kdože jsou ti animátoři?

Animátoři nejsou, jak by se možná mohlo zdát, lidé, co vyrábějí animované filmy a hrají loutkové divadlo. Slovo „anima“ znamená latinsky duše. Animátoři jsou mladí lidé, kteří chtějí ve svém životě udělat něco pro druhé, pro svojí farnost, třeba vést spolčo, scholu, nebo jakkoli jinak dávat duši dění ve farnosti. A právě ti se v srpnu setkali v Třešti u Jihlavy, aby utvořili velké společenství v Kristu a společně čerpali sílu a zkušenosti pro aktivní život v církvi a pro život s Pánem vůbec.

Takový malý Žďár

Den příjezdu již tradičně vyvolával úsměvy na tváři nás všech, kteří jsme se sjeli ze všech koutů naší země a shledávali se se svými přáteli, které jsme poznali při dřívějších příležitostech. Také celková atmosféra v mnohých z nás vyvolala vzpomínky na loňské setkání mládeže ve Žďáře nad Sázavou – opět s kartičkou na krku a obklopeni spoustou milých lidí jsme vyšli vstříc krásnému společnému týdnu.

Společenství s Pánem

Velkou část našich společných chvil jsme trávili na místním středním odborném učilišti, kde se setkání konalo, kde byla místa pro skupinky, přednášky, sport i ubytování většiny účastníků. Každý den se to tam hemžilo jako v úle. Po snídani jsme se každý den scházeli na ranní mod-

litbu a slovo na den, po katechezi a svědectví následovaly skupinky, které se každý den scházely a tvořily taková malá společenství uvnitř toho velkého. V menším počtu jsme se dokázali více sblížit a otevřít se jeden druhému se svými myšlenkami, pocity a problémy. Vzpomínám na ně opravdu rád, protože to bylo příjemné doplnění společného programu. Odpoledne jsme měli takzvané „pracovní skupiny“. Zní to docela odborně, ale i tam vládla ona příjemná otevřená atmosféra, kde si lidé nejsou navzájem lhostejní.

Trochu potrhla úvodní scenka

Pracovní skupinka – jedna z třiceti

Musím říct, že byl někdy nadlidský úkol si skupinku vybrat, protože jsme měli na výběr z tolika zajímavých témat a lidí. Zavítali mezi nás i lidé působící mimo církve, např. filosof Jan Sokol, kandidát letošních prezidentských voleb, pan poslanec Kvapil, ale také třeba africký kněz otec Juda Thaddeus Okolo (kterého si určitě pamatujete z jamího diecézka) nebo paní Luxová. Celý týden byli s námi také naši milí otcové biskupové, se kterými jsme slavili každý den mši svatou, setkávali se s nimi ve skupinkách, ale i třeba u stolu na obědě. Náš velký dík patří obzvláště otcům biskupům Jiřímu Paďourovi a Kájovi Herbstovi, kteří si pro nás připravili povzbuzující katecheze.

Pořád jsme měli co dělat

Kromě částí programu, které jsem již popsal, jsme dělali spoustu dalších zajímavých věcí. Každý den jsme měli příležitost ke sportu, ve středu pak k jednomu z odpoledních výletů za krásami místního kraje. V pondělí jsme měli takový mokřý táborák, který byl přesunut dovnitř, přesto jsme si ho pořádně užili, v úterý jsme pak trávili večer se svými hostiteli. Středeční večer

se odehrál ve znamení scénického tance na biblické motivy slovenského divadla ATak, které svým výkonem strhlo a nadchlo snad úplně každého. Předposlední večer nesl titul „zábavný“ – toto označení bylo více než výstižné, milé humorné scénky, písničky a různá vystoupení (dokonce přijel i Žďour!!! :-)) nám opět vykouzlila úsměvy na tvářích. Večer poslední patřil už jen a jen tomu, za kým jsme všichni přišli a který byl celý ten týden s námi – otevřeli jsme svá srdce Pánu v adoraci, při které jsme mu byli tak blízko, jeho přítomnost byla krásná a naše duše zářily štěstím a silou „vrhnout se“ s Boží pomocí do dalších dní a týdnů. Byli jsme v Jeho náručí a cítili jsme, že má nás, své děti, rád a bude pořád s námi, až se rozjedeme do svých domovů.

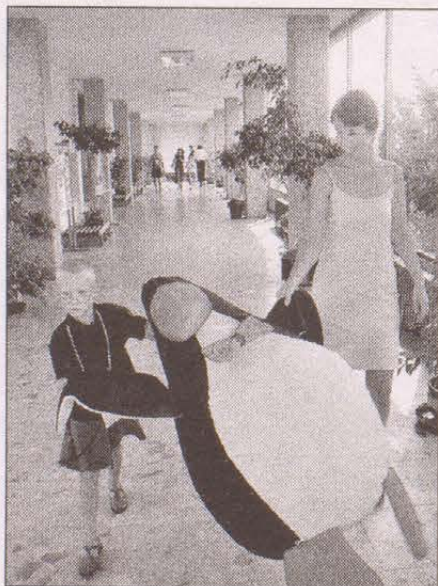
A úplně rozloučení s posledním večerem měla ve své režii naše milá skupina VeKa, která svými rytmy rozhýbala úplně každého.

Díky, díky, díky!

Chtěl bych teď na konec moc poděkovat všem, kteří přiložili ruku k dílu a pomohli tak vytvořit něco tak krásného, jako naše setkání v Třešti, celému přípravnému týmu, režii, Vece, kněžím, otcům biskupům, hostitelským rodinám, farníkům a vůbec všem, kdo tam byli a utvořili to krásné společenství s Pánem. Díky!!!

Jirka Benedikt, Varnsdorf

Ani Matěj v Třešti nechyběl. Foto www.signaly.cz

Deset let charitního Domova pokojného stáří v Libošovicích

V tomto roce, který je jubilejním 10. rokem naší charitní činnosti v Libošovicích, bylo potřeba poděkovat za všechno, co se během této doby podařilo. A tak jsme po dlouhém připravování pozvali na neděli 10. srpna všechny do Libošovic, aby se s námi spojili v radosti, že „dobrá věc se podařila“, a to s jejich pomocí.

Začali jsme v kostele svatého Prokopa slavnými bohoslužbami, ke kterým jsme pozvali převora břevnovského kláštera v Praze P. Petra Prokopa Siostrzonka, poněvadž jsme věděli, že jeho přítomnost i jeho slova dobře zapadnou do charitního díla. Pan převor velmi přilehavě oslovil v homilii všechny věřící, kteří se tu sešli z blízkého i dalekého okolí, a zdůraznil smysl charitní pomoci v dnešní době. Promluvil současně i k přítomnému zdravotnímu personálu, který v dnešním Domovu pokojného stáří pracuje. Z obyvatel se mše svatě účastnili téměř všichni. Závěrem bylo požehnáno nové charitní vlajce, která pak byla za zvuku fanfár vyzdvížena našimi zaměstnanci na stožár v blízkosti domu. Jistě je nutno připomenout, a my tak činíme s radostí i hrdostí, že naši celodenní slavnosti v kostele a pak i v Domově pokojného stáří se zúčastnili zástupci státní správy a samosprávy, mimo jiné starosta města Sobotky a obce Libošovice.

Ředitelka OCH zhodnotila průběh desetiletí, po které se podílela na vedení. Následně byli vyzváni i osloveni účastníci veřejného života, aby se svým slovem do oslavy zapojili. O stále potřebě činnosti Charity v jakémkoli místě promluvila a ocenila i místní Charitu i ředitelka Diecézní cha-

rity. Jako zahraniční hosté se slavnosti účastnili manželé Rehermannovi, kteří nám vytrvale dlouhá léta pomáhali. Jejich milá slova nás všechny povzbudila k další práci.

Potom bylo možno shlédnout všeobecnou výstavu o budování, přestavování a celkové rekonstrukci obou pavilonů, ale

Obyvatelky
Domova
v Libošovicích.
Foto Jan Oulík

i přilehlé zahrady, která je udržována zásluhou některých obyvatel i zaměstnanců. A poněvadž nastal už také čas na oběd, všichni záslužní hosté byli pozváni k dobrému obědu, který uvařili v naší nové kuchyni kuchaři a jejich pomocníci. I náš zdravotní personál zpřijemnil pobyt svou službou, obětavostí i milým úsměvem všem, kteří mezi nás zavítali. Řízná dechová hudba napomáhala k dobré náladě všech přítomných, ale také i tanci, a palčící slunce se na to všechno mile smálo.

Historie Domova

Ani se nám nechce věřit, jak ten čas rychle utekl. Ještě máme v živé paměti, jak jsme v restituci dostali zpět libošovickou faru. I když uvnitř nebyla zrovna v dobrém stavu, byl o ni zájem pro rekreační účely. Jenže ten neskýtal naděje na zachování jejího dobrého stavu. Dohodli jsme se však s panem děkanem, že by určitě všichni potřební staří občané ji raději viděli jako dům pro osamělé a často i opuštěné, o něž by tam po všech stránkách bylo postaráno. V roce 1992, kdy jsme současně založili Oblastní Charitu v Sobotce, nás tento úmysl vedl k rychlé realizaci.

V této době si málokdo si věděl s takovými projekty rady. Zejména chyběly finance, o které jsme požádali německou organizaci RENOVABIS, která nám pomohla. S pomocí Boží a dobrých pomocníků z Charity se nám podařilo adaptovat velké farní místnosti na jedno a dvouložkové pokojíky pro prvních jedenáct potřebných obyvatel. Náš otec biskup přijel posvětit dům právě na svatého Vavřince, patrona Charity – v úterý 10. srpna roku 1993. A tak začal svou činnost náš Penzion Charity. Zájem o umístění dalších potřebných a starých lidí vzrůstal téměř každým dnem. A tak se začalo uvažovat o postavení nového objektu na dvoře bývalé fary. Opět přijel na podzim 1998 otec biskup, aby posvětil i tento dům pro bohumilé účely pomoci našim dalším bližním. A tak se tu za tuto dlouhou dobu vystřídaly desítky starých a potřebných mužů i žen. V současné době je v našich dvou pavilonech stále 27 klientů.

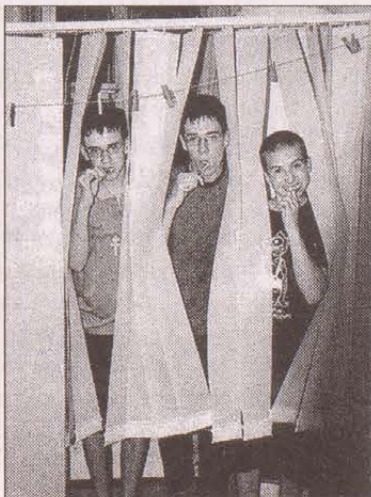
Pěší pouť mládeže do Bozkova

„Dovolím si na tomto místě předem upozornit, že většinu tohoto článku asi nenaberete (totiž nepochopíte), a proto s námi pojedte příští rok na pouť, protože to už se vyplatí.“

Z výše uvedeného důvodu článek vypuštěn (pro vážné zájemce vyšel v časopisu Matěj 5/2003 a na www stránkách Zdislav)

△ V obětním průvodu při bohoslužbě nesli poutníci symbolicky růženec, který se cestou modlili

△ Všichni odvážlivci pohromadě
◁ Péče o hygienu byla na výši (jestli po celou dobu není redakci známo)

PhDr. Petr Kolář, Ph.D. – církev a stát (dokončení)

Je však u nás justice opravdu tak nezávislá, že by soudy daly za pravdu církvi a nařídily státu vrátit ukradený majetek?

Všichni samozřejmě cítíme, jak je tato otázka citlivá a navýsost aktuální. Víte ale přece lépe než já, jak to říká Pán Ježíš: „Nebojte se!“ Má se snad církev v této věci za něco stydět...?

Ale chci se vrátit ještě k zmíněnému samofinancování provozu církvi. Současný stav je sice nemorální, ale na nás je hledat model, jak to napravit. Jaké jsou tedy možnosti? Těch modelů je v sousedních zemích několik. Který bude nejvhodnější?

Když to trochu zjednodušíme, tak se v Evropě setkáváme v zásadě se třemi odlišnými modely financování církvi. První model vnímá církev jako čistě soukromoprávní instituci, a proto jsou nepřipustné jakékoliv přímé subvence ze strany státu. Církev tak žije pouze z darů a sbírek. Tak je tomu především v Nizozemí a ve Francii, tedy v zemích, kde je dlouhodobě zakořeněný systém odluky církve od státu.

Druhý model je typický především pro Německo a skandinávské státy. Základním příjmem církve je zde tzv. církevní daň, kterou od členů církve, nebo dokonce od všech obyvatel, vymáhá státní berní úřad. Charakteristickým rysem těchto zemí je dominantní postavení nějaké tradiční církve (katolické nebo protestantské) a obecně přijímaný konsensus o prospěšné činnosti církvi v rámci celé společnosti. Tedy systém, který v našich českých podmínkách nemá šanci na existenci.

A pak je tady model třetí, který je jakýmsi kompromisem mezi dvěma výše uvedenými. Jedná se o systém tzv. daňových asignací, se kterými se setkáváme v Itálii nebo ve Španělsku a nejnověji také v Maďarsku a na Slovensku. V tomto systému se daňový poplatník sám rozhoduje, zda určitou část jím odváděné příjmové daně určí církvi, charitě nebo podobně. Domnívám se, že právě tento model v kombinaci se státní podporou církevních aktivit v oblasti školství, zdravotnictví, armády, vězeňství apod. je vhodný i pro české podmínky.²

Toto je měsíčník litoměřické diecéze, která má týdně asi 12 až 15 tisíc návštěvníků bohoslužeb a přitom více než milion dvě stě tisíc obyvatel! Je opravdu možné financovat církev z dobrovolných daňových asignací?

Jsem přesvědčen, že ano, jakkoliv – jak už jsem dříve uvedl – to bude mnohem těžší než dnes a ze strany církve to bude mimo jiné vyžadovat mnohem větší efektivitu nakládání s finančními prostředky. Z maďarských nebo slovenských zkušeností lze předpokládat, že budou asignovat nejenom návštěvníci bohoslužeb, ale i sympa-

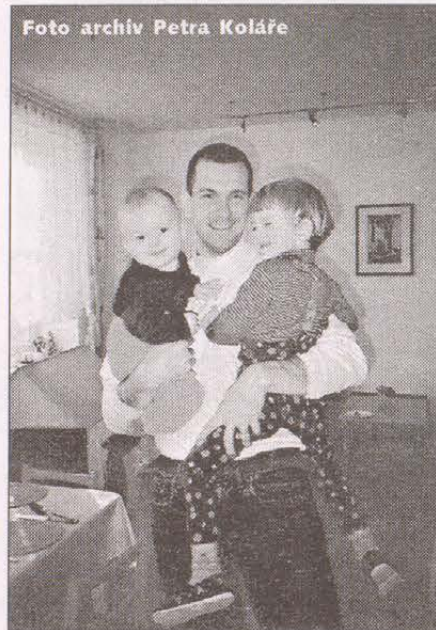

Foto archiv Petra Koláře

tizanti církve, kteří ji vnímají jako důležitou součást společenského života. Další věcí, na kterou si budeme muset zvyknout, a se kterou mají bohaté zkušenosti například němečtí sousedé, je mezidiecézní solidarita, kdy bohatší diecéze podporují ty chudší, mezi něž zřejmě zrovna diecéze litoměřická bude patřit.

Dobře, odhlédneme od otázky financování vlastního provozu církve. Jak však vyřešit otázku vlastnického břemena k objektům, na něž si dělá stát nárok jako na své památky?

To je záležitost nešťastné konstrukce památkového zákona, který pochází z osmdesátých let a jehož základní koncepce dodnes spočívá v povinnosti vlastníka kulturní památky vlastním nákladem o tuto památku pečovat, udržovat ji v dobrém stavu a chránit ji před různými ohrožením, či znehodnocením. Jinými slovy – stát stanoví určitou povinnost, nezajistí však prostředky na její splnění. To je koncepce zcela špatná a zvláště církev na tom velice trpí. Osobně se domnívám, že i v této otázce

by církev jakožto nejvýznamnější vlastník podobných památek měla vejít do jednání se státem a žádat nápravu tohoto nerovného stavu. Je třeba jasně zdůraznit, že kněží v žádném případě nejsou státními úředníky, kteří primárně vykonávají památkovou péči!

Ano, církevní představitelé zatím na úkor pastorače namnoze spravují budovy, které pro svoji vlastní činnost již nepotřebují. Když jsme tedy postihli princip problému, ptám se: Je také k tomuto problému nějaké dostupné řešení?

Nevím o žádné novele památkového zákona, který by chtěl stát z vlastního popudu udělat. To jsou věci, které je třeba vyvolat. A vyvolat tuto změnu by měli především církevní představitelé. Je třeba v této věci začít intenzivně jednat a přimět stát k přijetí nové úpravy této problematiky. Stávající konstrukce zákona je nevyhovující a nemravná.

Dá se říci, že památkový zákon je v rozporu s ústavou?

To je zřejmě příliš odvážná formulace, k podobnému rozhodnutí by samozřejmě byl kompetentní pouze ústavní soud. Ale domnívám se, že by bylo správné, kdyby se takové kauzy, jako je případ P. Kocmana z Rovenska (viz rozhovor v letošní červnové Zdislavě) dostaly až před tuto soudní instanci, která by posoudila soulad stávající úpravy památkového zákona s ochranou vlastnického práva, jak je zakotveno v našem ústavním pořádku.

Tak to byl opravdu velmi fundovaný a odborný rozhovor na dvě čísla našeho časopisu. Věřím, milí čtenáři, že jste díky panu doktorovi Kolářovi trochu nahlédli za záclonu palčivé problematiky naší církve v naší zemi. Příště se již v rozhovorech zase vrátíme k představování farností naší diecéze.

Děkuji za rozhovor

P. Michal Podzimek, šéfredaktor

² „Podrobné informace o podobě vztahu mezi státem a církvi v jednotlivých evropských zemích najdete v nedávno vyšlé knize: Robbers, G.: Církev a stát v zemích EU, Praha 2002“

Chánovský sen Františka Lízny

Měl jsem radost, když se mi ohlásili jezuité, že by se rádi podívali do Mostu a zvláště do Chánova. Jezuité jsou téměř pověstným řádem v dějinách církve i společnosti a jsou obeštěni různými fámami. Skutečností ovšem je, že v uplynulých pěti stoletích a také dnes se harmonicky snaží komunikovat se skupinami na okraji společnosti a s elitami. Dokáží přednášet na univerzitách, spolupracovat s úřady Evropské unie a být poradci různým vládním i nevládním organizacím např. Mezinárodnímu úřadu v Ženevě a zároveň být přítomni a pomáhat řešit situace v uprchlických táborech, věznicích atd.

Návštěvnice mosteckého charitního klubu Sovička.
Foto Jan Oulík

Jeden z nejznámějších současných českých jezuitů František Lízna v několika novinových rozhovorech prohlásil, že Chánov je jeho sen. Každý člověk má svá přání a sny. Ten Františkův se postupně stává skutečností. S Chánovem udržuje kontakt již nějakou dobu a nedávno přijel spolu se svými kolegy Pavlem Hrudou, který studuje v Irsku a dalším kolegou Johnem Dardisem, který pracuje v Bruselu, v organizaci pro uprchlíky.

Návštěva byla ohlášena na 8. července a podařilo se nám projít Chánov, Kulturní středisko i Komunitní centrum.

Chánovský sen

Otec František Lízna má za sebou několik let náročnou službu vězeňského duchovního v nejtěžší věznicí – na Mírově. Při své návštěvě vysvětluje svůj chánovský sen: „Jelikož za totality jsem byl jako osoba politicky nepohodlná izolován ve vězení, mezi Rómy, připadalo mi přirozené se s nimi stýkat. Šestnáct let jsem působil bez státního souhlasu (jeho odnětí bylo prostředkem perzekuce socialistického režimu

mu vůči nepohodlným kněžím, pozn. redakce) a jako člověk perzekvovaný jsem soucítil s těmi, kdo byli a jsou perzekvováni. Proto jsem se také ze solidarity přihlásil k romské národnosti při sčítání lidu v roce 1991. Nelze ovšem říci, že by ze strany Rómů nebyly žádné problémy, naopak: čím déle s nimi pracuji, tím více se cítím bezradný“.

„Do Chánova jsem chtěl přijít už v roce 1995, ale nakonec jsem začal pracovat na Mírově. S touto prací jsem skončil letos 1. května, jsem tedy teď volný pro jinou práci, například právě v Chánově. I když zájem o spolupráci je i v Ostravě, kde existují dva projekty na soužití Rómů s bílými.“

Jeden člověk může dokázat ledacos, ale když je to skupiny, tým či komunita, šance se zvětšují. Touto šancí pro Františka Líznu a pro jeho chánovský sen a také pro Most je jezuitská organizace pro uprchlíky.

Ředitelem pro střední a východní Evropu (a také pro Balkán) je irský jezuita John Dardis, který nám řekl, že „pomoc JRS uprchlíkům se realizuje dvěma způsoby: jednak samozřejmě praktickou (materiální) pomocí, a jednak lobováním ve vládách,

předkládáním projektů, tvorbou dokumentů“. Tím se zabývá i John Dardis, a to přímo v Bruselu, uvnitř Evropské unie. Koordinuje projekty různých zemí a působí ve strukturách EU. Podle jeho názoru však církev zatím příliš neumí působit za své zájmy u vlád a soustřeďuje se spíše na praktickou pomoc.

John Dardis několikrát zdůraznil, že hlavní ideou je to, že katolická církev má a musí pomáhat lidem v tísní, a protože jde o mezinárodní problém, měla by i tato pomoc být mezinárodní.

Nejdůležitější pro JRS je být s lidmi, kteří se stali uprchlíky, ukázat jim, že jsou pro někoho důležití a tím dosáhnout toho, že se sami budou cítit důležití. Takto nabyté sebevědomí by jim pak mělo pomoci k tomu, aby si dokázali pomoci sami. Tedy hlavní motto je: „být s, nejen pro“

V rozhovorech se také potvrdilo, co říkají nevládní organizace i v naší zemi, že v západní Evropě se během poslední doby projevuje velká nedůvěra k uprchlíkům, neboť je velmi těžké rozlišit, zda se jedná o uprchlíky ekonomické nebo o lidi, kteří azyl doopravdy potřebují. A takoví stále existují.

Rómové rozhodují o Evropě

Evropa teď v této souvislosti řeší dvě důležité otázky: zaprvé – má být Evropou jen pro Evropany, uzavřená vůči nově přichozím za obdobou železné opony (a tento trend se projevuje už nyní) a za druhé – umístění uprchlických táborů na hranice nebo za hranice EU. *Není přítom pravdou, že Evropa je dokonalá, říká John, i zde existuje porušování lidských práv, což se týká i Rómů, jejichž postavení představuje jeden z největších sociálních problémů dnešní Evropy. Je velmi důležité, aby si katolická církev uvědomila tyto problémy a měla snahu na základě své tradice je spoluřešit, např. snahou o změnu smýšlení vlád, které jsou v Evropě velmi silné a silně prosazují i svá stanoviska.*

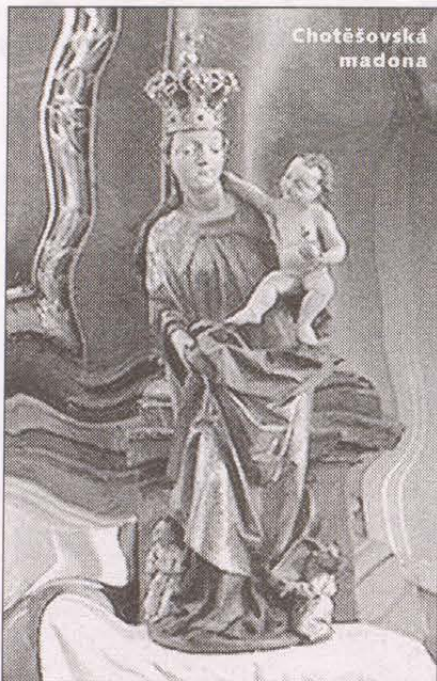
P. Josef Hurt

Rok poté

15. srpna minulého roku byla v Chotěšově pod Hazmburkem asi po třiceti letech první poutní slavnost. Účast byla velká a přišli též farníci spolu s panem farářem z nedalekých Bohušovic a Terezína. Byli smutní, neboť museli opustit své domovy, které jim poničila povodeň. První, kdo jim nabídl pomocnou ruku, byla libochovická farnost, kde našli dočasné ubytování jak na faře, tak i mezi farníky. Protože kostel v Chotěšově patří do péče pana děkana v Libochovicích, tak spolu s ním šli pozdravit a současně i poprosit o pomoc Pannu Marii Nanebevzatou. Podle starých kronik se stalo na přímělu Panny Marie v minulých dobách několik zázraků v boji se živly.

I letos se konala pout' a opět zde byli farníci z Bohušovic a Terezína. Tentokrát se usmívali a měli radost, všechno dopadlo dobře. Přišli poděkovat Panně Marii za přímělu a pomoc a přišli poděkovat také farníkům z Libochovic. Svůj vděk vyjádřili zdánlivou maličkostí, ale ve své podstatě velkým darem. Každý měsíc na ně pamatují mši svatou. A není i to zázrak, když lidé v tísní si podávají ruce a otevírají srdce?

Ve 34. čísle Katolického týdeníku v části věnované dopisům byl uveřejněn velmi pěkný čtenářský příspěvek „Rok po povodni“ pod značkou M. L. Litoměřice, který by si zasloužil otištění. Dovoluji si citovat alespoň část dopisu nazvanou „Konec s iluzemi“:

Chotěšovská madona

Viděli jsme také naše duchovní otce: Viděli jsme kněze, kteří byli duchovní oporou svým zatopeným ovečkám, objížděli je, povzbuzovali, pomáhali duchovně i materiálně, vším, co bylo třeba. A viděli jsme faráře, kterému přišli v neděli do kostela lidé ze zničených okolních vesnic, a on pro ně nenašel jediné lidské slovo soucitu... Viděli jsme fary, které fungovaly jako centra pomoci a základny pro dobrovolníky, kde se vařilo, spalo, sušilo, rozdávalo... A viděli jsme fary zamčené, nedobytné, neřešitelné k lidskému neštěstí...

Svatý Jakub o tom píše už před dvěma tisíci lety: „Kdyby některý bratr nebo sestra byli bez šatů a neměli jídlo ani na den a někdo z vás by jim řekl: Buďte s Bohem – ať vám není zima a nemáte hlad...“

Velká voda nám přinesla pravdu o našich farnostech i o nás samých. Co nám vzala? Některé iluze! Dnes už není třeba zbožně se tvářit a dlouze vyklekávat v kostele. Je zbytečné hřimat z kazatelny a květnatě teoretizovat o lásce k bližním. „Potopa“ nás prověřila všechny v praxi – nic už nebude jako dřív. Někteří zklamali. Ale mnozí obstáli! Tolik z dopisu. Na které straně jsme byli my? Zklamali jsme, nebo obstáli?

Milada Veselková, foto J. Veselka

Loňské povodně a charita

(PRAHA) Téměř čtyřem tisíci domácnostmi, které před rokem postihla katastrofální povodeň, dlouhodobě pomáhají pracovníci Sdružení Česká katolická charita (SČKCH). Výše charitní pomoci dosáhla zatím 104 miliony korun, uvedl Jan Oulík z tiskového oddělení SČKCH.

Naší prioritou je pomoc starým, nemocným, osamělým, lidem s postižením a rodinám s více dětmi,“ vysvětlila systém Jindřiška Krpálková, koordinátorka povodňové pomoci SČKCH. „Snažíme se o komplexní pomoc lidem, to znamená od prvotní materiální pomoci, půjčování vysoušečů, přes brigády dobrovolníků, sanační omítky, až po finanční příspěvky, poradenství a psychosociální pomoc. Provozujeme nepřetržitou bezplatnou krizovou Linku důvěry Povodeň.“

Podle Jana Oulíka vydá Charita na první fázi pomoci, nazvanou Odpověď Charity, 170 milionů korun. Příjmy tvořily především příspěvky občanů – 25 milionů korun, církevní sbírka – 55 milionů a dary ze zahraničí, zejména od německé Charity – celkem 90 milionů korun. „Na pomoc více než třem tisícům domácností jsme

vyčlenili 56 milionů korun. Z této částky bylo použito 4,8 milionu na nákup vysoušečů. Na přímou pomoc lidem, která představuje například nákup praček a ledniček, proplácení faktur za elektřinu, stavební práce, finanční příspěvky, bylo do této chvíle použito 55,8 milionu korun,“ vypočítává Jindřiška Krpálková.

Na opravu veřejných budov, zejména školek a škol a zajištění bydlení Charita do konce července vydala 45 milionů. „Zbývající prostředky využijeme na pomoc domácnostem, na obnovu trvalého bydlení v obcích, zejména lidem, kterým byl vystaven demoliční výměr. Do konce července jsme takto rozdělili 10,5 milionu,“ uvedla koordinátorka.

„Na přelomu roku loňského a letošního roku jsme zahájili druhou fázi projektu nazvanou Obnova. Ta zahrnuje výstavbu 15 zařízení s dlouhodobým ubytováním zejména pro seniory, sociálně slabé a matky s dětmi v tísní,“ uvedl Jan Oulík. „V této druhé fázi počítáme s investicí přibližně stejně vysokou jako v první. Finanční krytí zajišťují především německá, švýcarská a lucemburská Charita“ uzavřel Oulík.

Společnost pro duchovní hudbu
v Ústí nad Labem

uvádí koncert

účinkuje

SBOR PRO DUCHOVNÍ HUDBU

umělecký vedoucí
Václav Urban

spoluúčinkují

Lucie Mairichová – soprán
Michaela Vyhnánková – soprán
Z. Urbanová, A. Šafránková – housle
Vojtěch Urban – violoncello
Jana Drobná – varhany

na programu

J. S. Bach, J. Arcadelt, A. Michna
z Otradovic, Anonym 15. stol., J. Gallus,
J. J. Fux, G. Aichinger, T. L. da Vittoria,
A. Scarlatti, P. Canniciari, H. L. Hassler,
A. Bruckner, Ch. Gounod, J. K. Vaňhal

sobota 13. září v 19 hodin
KOSTEL SV. MICHAELA ARCHANDĚLA
LITVÍNŮV

Vstupné dobrovolné

Jablonné v Podještědí – Bazilika sv. Vavřince a sv. Zdislavy

Neděle 5. října v 9.30
Růžencová slavnost

slouží Jiří Hladík OCr., děkan karlovarský

Pravidelné bohoslužby v poutní sezóně:
soboty, neděle a státní svátky: 9.30 a
11.00 (první neděle v měsíci je v 11 ho-
din německá bohoslužba)

ŘECKOKATOLICKÁ FARNOST V ÚSTÍ NAD LABEM

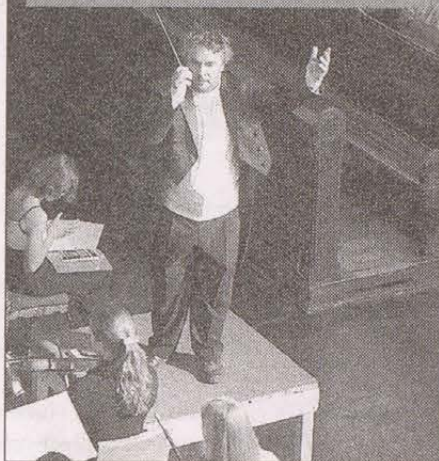
zve příznivce byzantského obřadu a
milovníky duchovní hudby na

svatou liturgii sv. Jana Zlatoústého

účinkuje

Pěvecký sbor svatého Vladimíra z Prahy
pod vedením prof. Olgy Mandové
sobota 11. října 2003 v 18.30
v chrámu sv. Josefa v Ústí nad Labem-
Předlicích

Po letech zazní v severních Čechách Bokova hudba

Dva různé programy z děl Miloše Boka zazní na koncertech, které s místními pořadateli připravuje Umělecké sdružení Elgar v severočeských chrámech.

V sobotu 20. 9. 2003 bude v chrámu Povýšení sv. Kříže v **Děčíně** (slavnost svěcení varhan) od 16 hodin provedena *Missa brevis Es dur*, *Credo* z *Missy solemnis* a část z oratoria *Svatá Zdislava* nazvaná „Nekonečná sláva Boha Otce“. Stejný program bude uveden i téhož dne, tedy 20. 9. od 19 hodin v katedrále v **Litoměřicích** při příležitosti výročí posvěcení katedrály.

V neděli 21. 9. bude při mši svaté od 10 hodin v augustiniánském klášterním kostele v **Roudnici nad Labem** provedena *Missa solemnis* spolu s částí oratoria *Svatá Zdislava*. Závěr turné se uskuteční v **Lounech** v chrámu svatého Mikuláše od 17 hodin, program bude shodný s roudnickým.

Na koncertech za řízení autora vystoupí: sólisté, Dětský sbor Mariella, Ústecký dětský sbor, Děčínský pěvecký sbor, Karlovarský smíšený sbor a orchestr Čeští symfoničtí sólisté, celkem 200 účinkujících.

Skladatelská dráha Miloše Boka (1968) je úzce spojená s několika místy severních Čech. V Bohosudově provedl před osmnácti lety se svými spolužáky z pražské konzervatoře dnes již legendární *Missa solemnis*. Katedrále v Litoměřicích je určená subtilnější *Missa brevis Es dur* pro dětský sbor a doprovod. Naopak svým rozsahem monumentální oratorium *Svatá Zdislava* pro sóla, smíšený a dětský sbor, varhany a orchestr, na kterém Miloš Bok s přestávkami pracoval v letech 1994–2001, nemůže být spjaté s jiným místem než chrámem této světice v Jablonném v Podještědí.

Petr Válek

Upozornění na podvodníka

Upozorňujeme všechny, že se v litoměřické diecézi (možná i mimo ni) pohybuje podvodník, který pod různými záminkami (dostal se s autem do nouze, potřebuje se vlakem dostat domů – a možná jiné varianty lži) láká k vypůjčení peníze s příslibem, že je obratem vrátí a ještě přidá ekologicky pěstovanou zeleninu, brambory, drůbež atd.

Prokazuje se dokonce občanským průkazem na jméno **Milan LUČAN**, nar. 30. 9. 1951, bytem v Bílině, Pražské předměstí, Jenisova 220. OP bude bezpochyby krazený a podvodník v Bílině na uvedené adrese nebydlí.

Pokud vás bude kontaktovat, nevěřte mu a jeho návštěvu oznamte urychleně na Policii ČR, která po něm pátrá.

ČESKÁ BIBLICKÁ SPOLEČNOST

... v souvislosti s novou strategií prodeje připravila novou nabídku slev pro církve i jednotlivce, kteří budou mít o naše tituly zájem.

Slevy pro církve

do 5 kusů	10 %
do 20 kusů	15 %
nad 20 kusů	20 %

Pro jednotlivce nabízíme 10 % slevu při odběru zboží z produkce ČBS na naší prodejně v Praze 8 - Kobylisích, Náhorní 12.

Od 1.1.2004 bude na našich www stránkách – www.dumbible.cz – otevřen internetový obchod. Při objednávce přes internetový obchod nebudeme k taktu objednanému zboží účtovat poštovné a balné.

Jednotlivé slevy se nekumulují.

za obchodní oddělení ČBS Tomáš RAIS

Většina akcí center se koná
V DIECÉZNÍM DOMĚ KARDINÁLA TROCHTY
 bývalý teologický konvikt, Komenského 4,
 412 01 Litoměřice, telefon 416 732 077

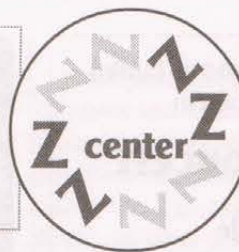

Foto Jan Rosenauer

Diecézní centrum pro mládež (DCM)

DOBROVOLNÁ SLUŽBA

neboli DIV – diecézní volontariát

„MLADÍ, CÍRKEV VÁS POTŘEBUJE!“
 To je výzva, s níž se obracují biskupové
 Čech a Moravy na vás, na mladé lidi. Vy-
 cházejí z jistoty, že nejlepšími apoštoly mla-
 dých lidí jsou mladí lidé sami. Vstoupit do
 dobrovolné služby znamená zcela konkré-
 tně přijmout s církví úlohu stát se aktivními
 v evangelizaci našeho národa.

„Je to skvělá zkušenost“

První zkušenosti s dobrovolnou službou
 v katolické církvi máme za sebou. Jak kně-
 ží, kteří mladé lidi do farnosti přijali, tak
 dobrovolníci sami si společně prožitý rok
 pochvalovali. Jeden z dobrovolníků řekl:
 „Ani nevím, kdo je více obohacen, zda my
 nebo lidé, pro které jsme se snažili něco
 dělat.“ A jiný zase: „Je to skvělá zkuš-
 enost. Paradoxně nejvíce z ní profitujeme
 my samotní. Tím, že jsem nabídl své schop-
 nosti ke službě – pomoci druhým – nalezl
 jsem své vlastní sebeuplatnění, svou pl-
 nou realizaci... Zjistil jsem, jak je báječné
 udělat něco pro druhého, protože právě
 v tom tkví to pravé štěstí.“

Dobrovolníkem se může stát ten, komu
 je nejméně 18 let a rozhodne se na rok pře-
 rušit své zaměstnání nebo školu a takto
 získaný čas věnuje zdarma organizované
 službě potřebným a službě Bohu.

Příprava zájemců je roční. Začíná vždy
 na podzim a je pravidelně jeden víkend
 v měsíci. Závěrečné soustředění se koná
 o následujících prázdninách. Po něm jsou
 vybraní dobrovolníci rozesláni po skupi-
 nách do farností na dobu jednoho roku.
 V rámci roční přípravy a roku služby ab-
 solvují i Studijně-formační kurz Sekce pro
 mládež ČBK.

Dobrovolník má hrazeno sociální a
 zdravotní pojištění, ubytování a stravu
 a dostává malé kapesné.

Podrobné informace: www.signaly.cz

Přihlášky: Diecézní centrum pro mládež >

ŘÍJEN

KURS ANIMÁTORŮ

Kurs je nabídkou a pomocí, jak se naučit
 „oživovat“ sebe i druhé, jak „oživovat“
 společenství mladých nebo dělat něco ve far-
 nosti a pro církev.

Abys mohl/a rozvinout pro tuto službu
 své dary, nabízíme na našich společných
 setkáních v letošním roce tato témata: po-
 znávání Boha a jeho vůle, modlitba, medi-
 tace, animace společenství, metodická té-
 mata – jak vést skupinu, diskuse, jak si při-
 pravovat témátka, jak evangelizovat, jak zt-
 melit skupinu – seznamovací a jiné hry,
 aktuální témata z veřejně-sociálního
 života, jak se zapojit do dění ve společe-
 nosti...

Předběžné termíny kurzů:

3.–5. 10. (na faře v Mladé Boleslavi),
 12.–14. 12.

2004: 13.–15. 2., 16.–18. 4., 11.–13. 6.

Jeden víkend – rekolekce „na poušti“
 v tichu a modlitbě (předběžně 12.–14. 3.
 2004)

Jeden víkend – nabídka kursu pro vedoucí
 táborů s osvědčením Ministerstva školství
 (termín bude upřesněn).

17. 10.–19. 10. na faře v Mělnice: VÍKENDOVKA PRO MLÁDEŽ

Hostem bude Mgr. Jan Čapek, který nás
 bude uvádět do tajemství komunikace,
 moderace a vedení diskuse ve společe-
 nství...

V rámci Středoevropských katolických
 dnů se při nočním bdění z 18. na 19.
 v modlitbě spojíme s mladými lidmi ostat-
 ních evropských zemí.

Začátek víkendu: v pátek v 19 hodin

Zakončení: v neděli obědem

DCM, Komenského 4,
 412 82 Litoměřice

Telefon: 416 738 065

Mobil: 603 452 001

E-mail: daniela.dcm@tiscali.cz

www.litomerice.signaly.cz

LISTOPAD:

7. 11.–9. 11.

28. DIECÉZNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

s otcem biskupem

+ 3. reprezentativní PLES MLADÝCH

Předběžně v Mladé Boleslavi.

Program setkání bude zaměřen na hlubší
 pochopení a prožívání liturgie.

Rok 2004

téma roku: „Chceme vidět Krista.“
 (Jan 12, 21)

12.–14. 3.: REKOLEKCE „na poušti“
 v tichu a modlitbě

3.4.: 29. DIECÉZNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

V tento den Svätý otec myslí na mladé ce-
 lého světa, kteří se shromažďují v diecézích
 na celém světě se svými biskupy. My se
 setkáme jako obvykle v Litoměřicích.

21.5.–23.5.: EVROPSKÁ POUŤ MLÁDEŽE
 do Mariazzell

Dětská diecézní výtvarná soutěž

Téma: Růžencová tajemství
 Výběr tajemství je na katechetovi

Kategorie: 5–7 let (předškolní)

8–11 let (1. stupeň)

12–15 let (2. stupeň)

Termín: 1. 10. 2003–30. 4. 2004

Vyhodnocení soutěže proběhne
 v červnu 2004

Technika: libovolná (malba tužkou,
 barvami; modelování; vystřihovánky)

Dílka označená jménem, příjmením,
 bydlištěm a datem narození autora
 posílejte do 10. 5. 2004 na adresu
 Katechetického centra

Mgr. Irena Duchoňová

Diecézní pastorační středisko

Setkání laických studentů a absolventů teologických fakult

18. října 2003 od 9.30 v Litoměřicích v Diecézním domě kardinála Trochty (DDKT)

Setkání kněží do 10 let od vysvěcení

22. října 2003 od 9.30 v Litoměřicích v DDKT

Setkání pastoračních asistentů

3. listopadu 2003 od 9.30 v Litoměřicích v DDKT
5. listopadu 2003 od 9.30 v Liberci na arciděkanství

Setkání varhaníků litoměřické diecéze

15. listopadu 2003 v Litoměřicích v DDKT

Setkání ženatých jáhnů

6. prosince 2003 v Litoměřicích v DDKT

Přihlášky a informace na Pastoračním středisku, Komenského 4, 412 01 Litoměřice. Tel.: 416 738 036, e-mail: pastoracni.ltm@quick.cz

Diecézní centrum pro rodinu

pořádá přednášku Dr. Jiřího ČERNÉHO na téma

Krise životního poledne

Kdy: v sobotu 25. října 2003 ve 14 hodin

Kde: v Teplicích, v budově církve bratrské, Poštovní 10, vedle obchodní akademie

Krise životního poledne je poetický Jungův pojem pro nelehkou, ale důležitou životní fázi. Jedná se o endogenní krizi, která přichází sama zevnitř. Přijde a zase odejde (a zase se vrátí, protože trvá déle, než si člověk myslí). Je důležitá, protože nastartuje v člověku převrácení kde čeho, protože druhá půlka života je opakem té první. Jde v ní hlavně o hledání nového smyslu, nových motivací, nového zpracování starých zranění, o zkvalitnění těch duševních obsahů, které mám docela rozvinuté a rozvinuté těch, které jsem dosud zanedbával.

V první půlce života jde o život a svět, v druhé jde o Boha a smrt. A právě krize životního poledne mě takovým drsným způsobem připravuje na tuto změnu. Celé toto téma velmi koresponduje s manželstvím, protože se také dá říci, že tato krize započne proces objevení a rozvíjení „ženských“ hodnot v muži a „mužských“ hodnot v ženě...

Srdečně vás zvou na přednášení tohoto důležitého tématu, ze kterého si jistě každý z nás odnese do života spoustu užitečných vysvětlení, proč se ve středním věku tak „nečekané“ měníme.

Velmi děkuji za ochotu a poskytnuté zázemí církvi bratrské Na všechny se těší Mgr. Iva Růžičková
Kontakt: Diecézní centrum pro rodinu, Komenského 4, 412 01 Litoměřice, tel.606 501 897; e-mail: dcpr.ltm@tiscali.cz

Vzdělávací kurz ve víře pro dospělé z litoměřické diecéze

Kurz je určen pro všechny, kteří se chtějí seznámit se základy víry a učení katolické církve, a také pro ty, kteří se chtějí ve farnostech „nějakým způsobem“ zapojit do aktivní spolupráce v různých rovinách křesťanského života. Úspěšný absolvent obdrží Osvědčení o absolvování kurzu.

Obsahem kurzu bude nabídka základních vhledů do teologických oborů potřebných pro sebevzdělání: liturgika, biblistika, dogmatická, morální a spirituální teologie, církevní dějiny, pedagogika, psychologie, katechetika a pastore mládeže.

Podmínky přijetí:

chuť zapojit se do života farnosti
schopnost spolupráce a přirozené komunikativní schopnosti
nejnižší věková hranice 18 let
zaslání přihlášky do 25. 9. 2003

Podmínky absolvování:

povinná docházka s minimální omluvenou neúčastí
dobrovolný příspěvek na zaplacení režijních výdajů: 200 Kč

Místo a datum konání:

od 4. října 2003 do 12. června 2004 (13 sobot dle rozvrhu)
Diecézní dům kardinála Trochty v Litoměřicích

Přihlášky zasílejte na adresu:

Katechetické centrum, Komenského 4, 412 01 Litoměřice
tel: 416 73 80 72; e-mail: katech.centrum.ltm@c-mail.cz

Termíny a obsah přednášek, přednášejí:

04. 10. 2003	Dogmatická teologie I. – R.D. ThDr. Miloš Raban
18. 10. 2003	Církevní dějiny – R.D. Mgr. Ivo Prokop
15. 11. 2003	Dogmatická teologie II. – R.D. ThDr. Miloš Raban
29. 11. 2003	Morální teologie I. – ThDr. Josef Koukl
Liturgika I. – Mgr. Radúz Drozen
13. 12. 2003	Liturgika II. – Mgr. Radúz Drozen
Pastore mládeže – R.D. Mgr. Rudolf Repka
17. 1. 2004	Morální teologie II. – ThDr. Josef Koukl
Pastore mládeže – Mgr. Daniela Nešporová
07. 2. 2004	Spirituální teologie I. – P. Mgr. Vilém Marek
Štěpán, O.Praem.
28. 2. 2004	Psychologie – Prof. Vladimír Smékal
13. 3. 2004	Biblistika I. – R.D. ThLic. Jiří Voleský
27. 3. 2004	Pedagogika – R.D. ThDr. Vojtěch Eliáš
24. 4. 2004	Biblistika I. – R.D. ThLic. Jiří Voleský
29. 5. 2004	Spirituální teologie II. – P. Mgr. Vilém Marek
Štěpán, O.Praem.
Katechetika – Mgr. Irena Duchoňová
12. 6. 2004	Předání osvědčení

Katechetické centrum při biskupství litoměřickém

Přečtěte si

Latina pro gymnázia, 2 díly, Leda 1998, 1999, oba díly po 250 Kč

Denně chodím na oběd kolem Reynkova knihkupectví a téměř denně se tam zastavuji. Často se mi však stává, že oběd, za který jako důchodce platím málo, mě přijde na pěkných pár korun navíc. Nedávno jsem tam objevil dvoudílnou Učebnici latiny. Začal jsem si ji prohlížet a hned jsem byl asi o šedesát let mladší. Já se latinu učil z učebnice dr. Kamila Fürsta, která byla vynikající. Řekl bych, že i tato nová učebnice je vynikající, že ji dokonce předčí. Každému zájemci bych ji doporučil. Jediný rozdíl bych viděl v ceně; to však je mimo nás.

Blažke, Jaroslav: Kouzelné zrcadlo literatury: Od nejstarších písemných památek k osvícenství, Atlantis 1998, 198 Kč; Písemnictví 19. věku, Velryba 1999, 198 Kč; Sny a realita moderního světa, Velryba 2003, 198 Kč

Poctivé obrození literární jako by opět vešlo mezi nás. Před sebou mám přehledné dějiny literatury, první tři svazky a měl by následovat poslední: Od železné opony k postmoderně. Není na škodu pozastavit se nad tím, co jsme od maturity pozapomněli; jako bychom zahlédli kus poctivého školství před »vítězným únorem«, školství našich otců či dědů, které jsme obdivovali, jak důsledně byli vzděláváni jako žáci klasických gymnázií. Zrcadlo odráží jediné světlo. Třebaže je křehké, věrně zobrazuje, nic se v něm neutají. Musí se očistit, má-li odrážet lesk. Není tendenční: zobrazuje se v něm škaredost i lahoda. Zrcadlo literatury doplňuje to, o čem dříve leckdy nebylo vůbec pojednááno; připomíná nám jak autory opomíjené, tak neuváděná fakta autorů notoricky známých. Autor je kmenovým autorem Radia Proglas.

Leclerc, Éloi: Moudrost chudého, Ottobre 12, 2003, 149 Kč

Autor, který je členem františkánského řádu, ve svém rozsáhlém literárním díle zpracovává především základní myšlenky a principy sv. Františka, jeho poselství a spiritualitu.

Legends o sv. Františkovi z let 1226–1235, Ottobre 12, 2003, 295 Kč

V tomto druhém díle Františkánských pramenů se setkáváme s nejstaršími životopisy sv. Františka, které vznikaly v rozpětí let 1226 až 1243. Jedná se tedy o dobu od smrti sv. Františka do výzvy generálního ministra Crescentia k sepsání všech vzpomínek na sv. Františka.

Bednařiková, Jarmila: Stěhování národů, Vyšehrad 2003, 369 Kč

Doposud nám chybí původní vědecké práce o řadě klíčových momentů evropských dějin, a to dokonce i o tématu tak závažném, jako je epocha stěhování národů. Dílo brněnské historičky Jarmily Bednařikové představuje vlastně první monografické zpracování této převratné epochy evropských dějin v naší odborné literatuře.

Kusánský, Mikuláš: O vrcholu zření, Vyšehrad 2003, 158 Kč

Ve vyšehradské edici Krystal vychází první překlad posledního spisu Mikuláše Kusánského z roku 1464.

Pollock, John: Sv. Pavel, apoštol pohanů, Návrat domů 2003, 260 Kč

V této životopisné knize se můžeme setkat s příběhem muže, který vtiskl vznikající křesťanské církvi určitý rys – podhalil podstatu Boží milosti, odpuštění, lásky, které přemáhají všechny nesnáze světa a života. Ve stejném nakladatelství od téhož autora v roce 2001 vyšel Život Ježíše Krista.

Yancey, Philip: Kde je Bůh, když to bolí, Návrat domů 2003, 235 Kč

Autor, známý americký publicista, nahlíží za oponu lidských tragedií, bolestí a zármutků. Pokouší se porozumět smyslu bolesti a hledá záblesk naděje v utrpení tam, kde to jiní už dávno vzdali.

Nahmias, Jean François: Titus II-Bereňčin závoj, NLN 2003, 199 Kč

Další díl poutavého životopisného románu o římském císařovi Titovi.

Nguyen, Van Thuan, F.X.: Cesta naděje, Paulínky 2003, 198 Kč

Vietnamský arcibiskup a pozdější kardinál strávil 13 let v komunistickém vězení, odkud byly tajně vynášeny jednotlivé stránky, které tam napsal. Lidé je opisovali a šířili nejen po celém Vietnamu, ale i v zahraničí. Každodenní četba těchto myšlenek se stala postupně oporou tisícům lidí.

Něco pro vzdělání

191. Jméno Petr měl:

- jeden papež
- šest papežů
- jedenáct papežů

192. Petr napsal:

- jednu epištolu
- dvě epištoly
- čtrnáct epištol

193. Purifikatorium:

- část oblečení kněze
- část mše svaté
- šátek na utírání kalicha

194. Putifar:

- egyptský úředník
- křesťan, kterého obrátil sv. Pavel
- nádoba na umývání rukou

195. Raab (hebrejsky Rachab):

- řeka v Egyptě
- hora, ze které vytryskla voda
- žena z Jericha pomáhající Izraeli

196. Ráchel byla žena:

- Jakuba ze SZ
- se kterou se setkal Ježíš u studny o které se víme z listů sv. Jana

197. Rebeka byla žena:

- Josefa
- Izáka
- Abraháma

198. Ruben:

- jeden z dvanácti synů Jakubových
- syn Šalomounův
- jeden ze synů Davidových

199. Rúť:

- hřišnice, které Kristus odpustil hříchy
- prababička krále Davida
- jeden ze synů Davidových

200. Saduceové:

- vedení židovských kněží
- rádcové Izraelského národa
- sekta, která nevěřila ve zmrtvýchvstání

Správné odpovědi

191.a 192.b 193.c 194.a 195.c 196.a 197.b 198.a 199.b 200.c

Karmelitánské knihkupectví
(Knihkupectví Jonáš)
Mírové náměstí 15
412 01 Litoměřice
Tel./fax: 0416/73 24 58

Svědectví o charismatické konferenci

Charismatické konference jsem se tento rok účastnil počtvrté. Odjížděl jsem v dosti velké krizi ve vztahu k Bohu. Ta se dá asi velmi těžko popsat, jelikož se jedná o zcela subjektivní záležitost, ale ti, kdo žijí aktivní křesťanský život, asi tuší, že takové krize dokáží člověku značně změnit a znepríjemnit život, možná mnohem více než běžné světské problémy. A opravdu, tak daleko Bohu jsem se za 15 let, co jsem křesťanem, snad necítil. Navíc mne nezávisle na tom provázely delší dobu podivné stavy závratí (lidově řečeno se mi silně motala hlava). Již jsem vážně uvažoval, že navštívím lékaře a nechám se prohlédnout, jelikož to opravdu nebylo příjemné a spíše se to zhoršovalo.

Takto „vybaven“ jsem odjel směrem Severní Morava v očekávání, co se bude dít. S trochou nadsázky jsem si říkal, že v naší zemi se v tu dobu sotva najde místo s větší koncentrací Boží přítomnosti a moci, než je tamní sportovní hala a okolí. V Ostravě jsem se připojil ke skupině z naší farnosti, která dorazila chvíli přede mnou autem. Konference začala a pokračovala ve svižném tempu a zvláště závěrečný večer ve sportovní hale byl opravdovou slavností Ducha svatého.

Přednášky a kázání mi hodně daly a domů jsem si přivezl stoh popsaného papíru. Celá konference se mi velice líbila, ale její pravé ovoce jako by dozrálo až bezprostředně po návratu domů. Můj vztah k Bohu se ze svíravého strachu, zoufalství a prázdnoty opět obrátil v radostnou důvěru. Boží laskavou a milující blízkost prožívám opět velice silně a nepřestávám se radovat.

Poznámka zdravotní: mé potíže se závratěmi zmizely někdy v závěru konference, tudíž návštěvu lékaře v dohledné době neplánuji.

Tímto bych chtěl vzdát chválu našemu Pánu a vyznat, že On mocně jedná. Víím, že toto jsou mé osobní prožitky Boží moci a mé svědectví asi nepůsobí nijak bombasticky, ale upřímně řečeno, já bych neměnil. A tak přeji tímto nám všem, aby se Pán mocně oslavil v naší zemi a v celé Evropě, kam nyní politicky a hospodářsky směřujeme, ale možná ještě více bych nám přál, aby se Boží moc projevila ve zcela konkrétních situacích našich životů tak, jak kdo z nás potřebuje a žádá. A Pán to učiní! Bohu díky!

Ing. Michal Hnyk

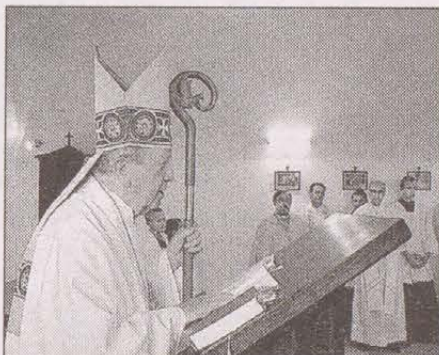
Trmické poutní třídění

Mnoho vyřčených neotřelých slov a skutečně prožitých chvil. Mnoho stisků ruky a radosti z opětovných shledání, mnoho úsměvů, veselého smíchu, teplo slunce i pocity domova – to všechno a snad ještě víc šlo vdechovat a cítit na letošním 11. poutním třídění v Trmicích.

Dnes nás dělí jen pár dnů od všeho toho, co bylo s touto třídenní oslavou narození Panny Marie spjato. Jen skutečně krátký čas změnil nevšední přítomnost v bohatou

Nejmilejší host

Do své bývalé farnosti přijel královéhradecký biskup Karel Otčenášek, aby posvětil nově opravenou kapli.

Sportovní odpoledne

Volejbalový turnaj pozvolna přešel v opékání buřtů a promítání filmu z cesty P. Voleského po Norsku

Výslužka

Milá pozornost po bohoslužbě

a vrchovatou hrst vzpomínek a nejrůznějších pocitů, o kterých napsat pár slov není opravdu jednoduché.

Program oslav i letos začal páteční bohoslužbou. Do posledního místa zaplněná nově opravená kaple na farním dvoře přivítala po dlouhé době nejen spoustu věřících z celého Ústecka a dalších vzdálenějších míst, ale také vzácného hosta a svého znovuvysvětilitele, otce arcibiskupa Karla Otčenáška. Ten působil na trmické faře od šedesátých let až do roku 1989. Čas modliteb, společného slavení eucharistie, vzpomínek a povzbudivých slov otce arcibiskupa vystřídala hned vzápětí možnost vzájemných pozdravů, rozhovorů a občerstvení na farním dvoře.

Znamení doby

Tak znělo téma, na které nám řekl po sobotní liturgii nemálo obohacujících slov další host – P. Vít Audy. Z mnoha vyřčených myšlenek mi v mysli utkvěla věta: „Kdo říká ANO Ježíši, Bohu, říká NE hříchu, zlu. Zde není možný kompromis.“

„Brutální problém“ u táboráku

Stěžejním bodem odpoledního programu se stal volejbalový turnaj, v průběhu kterého na farním hřišti postupně vystoupilo a zazářilo několik desítek skutečných sportovních hvězd. Postupující čas přesunul v podvečer všechny přítomné k táborovému ohni, kde se po chvíli nabízely do křupava opečené buřty okořeněné malým divadelním kouskem zvaným „Brutální problém.“ Celý sobotní den byl zakončen dobrodružnou projížďkou po Norsku, kterou nám s přispěním svých dokumentárních filmových záznamů zprostředkoval náš P. Jiří.

Vrcholem poutního třídění bylo společné prožívání nedělní poutní bohoslužby. V slavnostní radostné atmosféře bylo i tentokrát cítit vůni a dotyk nebe, přítomnost Té, jejíž narození jsme s vděčností slavili, Té, která za nás prosí a vede nás Domů.

Tereza Gottfriedová, Trmice
Foto Jan Rosenauer

Rut – konvertující cizinka

✦ P. Jiří Voleský

Malebný příběh moabské ženy Rut nalezneme ve stejnojmenné krátké knize mezi knihami Soudců a Samuelovými. V každém případě stojí za to si tuto knihu pozorně pročíst, už jen pro mistrně zachycený kolorit venkovského života ve starověkém Izraeli. My se však zaměříme na jeho hlavní postavu, kterou je žena, cizinka, jež se jedinečným způsobem začleňuje do dějin vyvoleného národa – stává se prababičkou krále Davida.

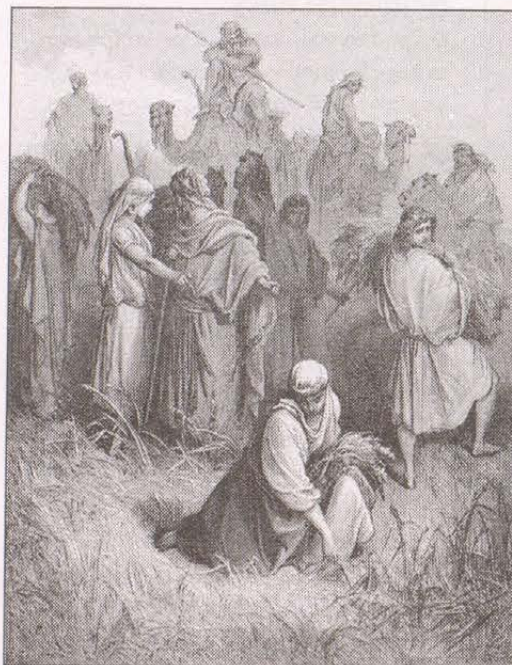
Celé vyprávění o Rut zahrnuje poměrně krátký časový úsek, přičemž celý důraz duchovní výpovědi příběhu je položen do Rutina přijetí víry v Hospodina, Boha Izraele. Budeme-li ještě konkrétnější, můžeme položit klíčové ohnisko vyprávění do okamžiku, kdy Rut překračuje hranice mezi Moabskem a Izraelem. Památná slova, která Rut pronáší ke své izraelské příbuzné při svém neochvějném rozhodnutí změnit svůj dosavadní domov, jsou shrnutím duchovní výpovědi celé knihy: Kamkoli půjdeš, půjdu, kdekoli zůstaneš, zůstanu. Tvůj lid bude mým lidem a tvůj Bůh mým Bohem. Kde umřeš ty, umřu i já a tam budu pochována. Ať se mnou Hospodin udělá, co chce! Rozdělí nás od sebe jen smrt.

Pokusme se alespoň částečně vžít do Rutiny situace a nechme se osobně zasáhnout konkrétním příkladem jejího rozhodnutí, které se stává vzorem pro každého člověka, který se svobodně, plně a věrně odevzdává do Božích rukou.

Rut – pohanská žena vyvolená Bohem k velikému poslání víry

Pokusme se nejdříve zamyslet nad životem, kulturou a náboženstvím moabské Rut předtím, než vešla do styku s vírou v Hospodina, izraelského Boha. Doba, o které je v příběhu řeč, se dá s určitou tolerancí datovat do 12. stol. př. Kr. Je to období, ve kterém má moabská země již pevný státní útvar, totiž království, zatímco Izrael jako pevně organizovaný stát ještě neexistuje, teprve se formuje. Moabské království leželo na východ od dolního toku řeky Jordánu. Zaujímal poměrně úrodnou náhorní plošinu, která místním lidem poskytovala dostatek potravy. Moabité byly jak etnicky, tak jazykově Izraelitům velice blízcí. Jejich blízkou příbuzností nemilosrdně degraduje výklad etymologie jejich jména, které je biblí překládáno: „narozený z mého otce“. Incestní jednání podnapilého Lota, synovce Abraháma, se svými dcerami při-

vádí na svět dva syny, kteří jsou pozdějšími praotci dvou s Izraelem sousedících národů, Moabitů a Amonitů. Vyprávění

výmluvně ilustruje pohrdání a odpor Izraelitů vůči svému příbuznému sousednímu národu. Původní nomádští pastevci se stali usedlými zemědělci, což se též nutně projevilo na jejich náboženství. Uctívali více bohů, především Kemoše a Baala, bohy války, moci a plodnosti. V kritických situacích životního ohrožení za války či hladomoru naléhali na své bohy i prostřednictvím lidských obětí. To vše bylo pro pravověrného Izraelitu ohavnost a nemorálnost. Z takového prostředí pocházela též Rut. Setkává se však s lidmi, kteří pocházejí ze sousední země, kde lidskou víru určuje vztah k Hospodinu, Bohu, který od člověka vyžaduje mnohem vyšší nároky na morálku a každodenní poslušnost, k Bohu, který je výrazně duchovnější, který sice zachraňuje člověka z velikých ohrožení, ale v žádném případě se nenechává manipulovat polomagickými rituály. Rut v tomto setkání s novým náboženstvím a kulturou vystupuje jako člověk tichý a na-

slouchající, otevřený novému poznání, navazující vytrvalý a i v neštěstí věrný vztah přátelství a lásky. Tyto její vlastnosti se koncentrují především ve vztahu k její izraelské tchyni Noemi a k jejímu Bohu – Hospodinu. Rut tak opouští všechny pro starověkého člověka tolik důležité vazby na rodný způsob života. Na hranicích nové, neznámé země se plně odevzdává rozhodnutí svého ušlechtilého a věrného srdce. Místo pevných jistot bohatého domova, vztahu k nejbližším příbuzným, lákavého náboženského kultu plodnosti, se rozhoduje pro nejistotu života v chudší zemi, kterou nezná, pro nové, nesrovnatelně náročnější náboženství. To vše dělá pod dominantní pohnutkou své ušlechtilé a pokorné věrnosti.

Lidmi milovaná a Bohem bohatě odměněná

Krok do nejistoty, který je u Rut motivován ušlechtilou, věrnou láskou ke tchyni a pokornou důvěrou k novému Bohu, má své plodné důsledky. Rut je s velkou otevřeností a potěšením přijímána lidmi, kteří se s ní setkávají, přičemž stále výrazněji vyniká její omilostnění ze strany samotného Hospodina. Malebný příběh o lásce, o ženské touze po manželovi a po potomstvu, je zasažen do atmosféry žní, které se zároveň stávají symbolem Boží milostivé péče a bohatého obdarování pro své věrné. Rut zde opět zůstává věrná své tichosti, pokoře, ušlechtilé touze a věrné lásce. Její příkladné vlastnosti jsou zahrnuty jak z lidské, tak z Boží strany bohatstvím darů.

V pohanském světě vyrostlá Moabka Rut se stává příkladnou věřící Izraelitkou a je bezprostředně zahrnuta do rodokmenu mesiáského rodu krále Davida. Z jejího potomstva se jednou, jak svědčí evangelista Matouš, zrodí Spasitel lidstva – Ježíš Kristus. Její životní příběh se stává inspirujícím příkladem člověka, který v pokoře a věrnosti hledá ušlechtilé hodnoty života, který je pro tyto hodnoty ochoten opouštět své dosavadní jistoty a který zůstává neokázale vytrvalý v nově dosaženém přesvědčení. Tím vším je Rut nádherným vzorem pro člověka, který konvertuje na základě vlastního upřímného hledání, pro člověka, který po přijetí víry v Boha i následně zůstává celoživotně věrný nalezené pravdě.